

Arrest

nr. 217 614 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 augustus 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 11 september 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 december 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 31 januari 2018.

1.3. Op 13 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 16 januari 1973 in Aleppo. U bezit de Syrische nationaliteit, bent Armeniër van etnie en evangelisch christen van religie. Uw beide ouders leven nog en u heeft een broer en een zus. U bent in oktober 2016 getrouwd met S.(...) H.(...), eveneens een Syrisch Armeense. Zij verblijft momenteel bij haar ouders in Z.(...) in Libanon.

In Aleppo woonde u steeds met uw familie in Ri'ayat al-Shabab in de wijk Sulaymaniyya. U studeerde farmacie en werkte in Aleppo als apotheker tot uw vertrek uit Syrië. Tussen 2006 en 2007 woonde u een periode in Libanon. Eind 2012 zou u als reservist voor het leger zijn opgeroepen. Begin 2013 verlieten jullie Syrië vanwege de oorlog en jullie verhuisden naar Libanon. Daar woonden jullie in Beiroet in de wijk Burj Hammud. Uw ouders en uw broer en zus zouden tot nu toe daar wonen. In 2014 keerde u nog een keer terug naar Syrië, maar u geraakte niet in Aleppo vanwege de situatie daar. Ook ging u vanuit Libanon enkele keren naar Turkije met de bedoeling om eventueel zaken te doen.

In maart 2017 verliet u Libanon. Via Turkije, Griekenland en Duitsland reisde u naar België. U kwam hier aan op 26 augustus 2017 en op 11 september 2017 diende u een asielaanvraag in. In geval van terugkeer naar Syrië vreest u te worden ingelijfd bij het leger als reservist, vreest u als christen geen toekomst te hebben in het land, en u voegde toe dat uw huis werd beschadigd tijdens de oorlog.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw apothekerskaart, de historiek van uw medisch dossier, uw militair boekje een enveloppe van DHL.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit en uw nationaliteit, uw landen en plaatsen van eerder verblijf, uw reisroute en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 31/01/2018, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar en onder welke omstandigheden u voor uw komst naar België verbleven heeft en dat u het voor het CGVS doelbewust onmogelijk maakt cruciale informatie over uw recente verblijfplaatsen te achterhalen. Dergelijke informatie is evenwel van belang daar het voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming essentieel is dat bij voorbaat bepaald wordt van welke landen de asielzoeker de nationaliteit heeft of waar hij eventueel reële en duurzame bescherming geniet. Het is immers dit land ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Het CGVS betwist niet dat u de Syrische nationaliteit bezit, noch dat u afkomstig bent van Aleppo en daar tot op een gegeven moment heeft gewoond. Het is echter uiteraard evident dat zeer veel Syriërs ook andere nationaliteiten bezitten en zich vestigden buiten Syrië, zeker sinds de huidige oorlog uitbrak. Specifiek konden veel Syrisch Armeense christenen, wat u zelf ook bent (zie CGVS, p. 3), de Armeense nationaliteit bekomen (zie bijlage 12 toegevoegd aan het administratief dossier).

Indien doorheen het onderzoek van een asielaanvraag moet worden vastgesteld dat een asielzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België en het daardoor voor de commissaris-generaal onmogelijk maakt vast te stellen ten aanzien van welke

landen de nood aan bescherming dient beoordeeld te worden, dient te worden besloten dat de asielzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat u enkel de Syrische nationaliteit heeft, ontslaat dit u niet van de plicht alsnog duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan internationale bescherming indien een asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dan ook niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u doelbewust het CGVS in de onmogelijkheid stelt uw recente verblijfplaatsen en de aard van uw verblijven te beoordelen, en wel om de volgende redenen:

Ten eerste weigerde u pertinent een formulier te ondertekenen waarmee u het CGVS toestemming geeft om de Armeense autoriteiten te vragen of u de Armeense nationaliteit bezit. Nochtans werd u er meerdere keren op gewezen, zowel door de protection officer als door uw advocaat dat dit belangrijk is en dat het uw asielaanvraag niet bemoeilijkt of vertraagt (zie CGVS, p. 14-15, 17-18). U voldoet dus op duidelijke wijze niet aan uw medewerkingsplicht. Het CGVS moet redelijkerwijs vermoeden dat u een cruciale band met Armenië zoekt te verbergen. Dit vermoeden steunt enerzijds op het feit dat, zoals hierboven reeds aangestipt, veel Syrische Armeniërs de Armeense nationaliteit ontvingen. Anderzijds werd bij een onderzoek naar uw aanwezigheid op sociale media een profiel van u gevonden (zie bijlage 3. De naam is B.(...) J.(...) in plaats van B.(...) J.(...), maar uit de foto's op dat profiel in bijlage 4 blijkt dat u dit bent) waarop foto's staan van uzelf met de echtgenote van de president van Armenië (zie bijlagen 1 en 2) en een foto waar u op staat die zou zijn genomen in de buurt van Yerevan, Armenië (zie bijlage 5). Dit suggereert een significante band met Armenië en u maakt het voor het CGVS onmogelijk de aard daarvan te onderzoeken.

Ten tweede moet het CGVS er redelijkerwijs van uit gaan dat u er doelbewust voor kiest uw paspoort achter te houden. Wanneer u initieel werd gevraagd waar uw paspoort was, antwoordde u dat het in Turkije was blijven liggen bij mensen die u nog een paar keer belde en waar u nog eens naartoe plant te gaan en u voegde toe dat u uw paspoort elk moment kon bekomen (zie CGVS, p. 12). Wanneer u vervolgens inderdaad werd gevraagd uw paspoort of kopies ervan voor te leggen begon u echter allerhande bezwaren te uiten: dat het lang zou duren, dat het een groot probleem is, dat u toch niet weet waar het ligt en dan dat het in uw schuif in Aleppo ligt en dat u daar niemand meer hebt (zie CGVS, p. 13), allemaal in weerwil van wat u voordien zei. Tussendoor polste u naar de gevolgen moest u het paspoort niet voorleggen (zie CGVS, p. 13), hetgeen in het licht van het voorgaande suggereert dat u de pro's en contra's aan het afwegen was van het voorleggen van uw paspoort, wat er dus op wijst dat u wel degelijk in de mogelijkheid verkeert het te bekomen. U werd er op gewezen dat uw paspoort cruciaal is, dat u gerust de nodige tijd kon nemen om het te bekomen, en dat u nog een tante in Aleppo heeft die het paspoort in uw beweerde schuif kan gaan halen (zie CGVS, p. 13). Uw tante zou te oud zijn om dat te doen en uiteindelijk stelt u vlakaf dat u het paspoort niet kan bekomen en dat u het niet zal voorleggen, dit omwille van uw gezondheidstoestand (zie CGVS, p. 13). Het CGVS kan niet inzien hoe dit u er van zou weerhouden de nodige stappen te nemen om uw paspoort te bekomen. Verderop herhaalde u dat u niet wist hoe u uw paspoort zou kunnen verkrijgen. U werd er op gewezen dat het lijkt dat u het bewust achterhoudt waarop u zei dat u niets te verbergen heeft (zie CGVS, p. 14). Wanneer u nogmaals op het belang van uw paspoort werd gewezen, vroeg u of uw procedure stil komt te staan zonder uw paspoort en vervolgens vroeg u hoe u het zou kunnen bezorgen (zie CGVS, p. 17). Dit wijst er opnieuw op dat u wel degelijk uw paspoort kon voorleggen, maar dat u overwoog of u dat wel zou doen. Uiteindelijk werd afgesproken dat u uw paspoort ten laatste op 23 februari 2018 zou komen voorleggen (zie CGVS, p. 17), wat niet gebeurde. Het bovenstaande in acht genomen kan het CGVS niet anders dan concluderen dat u bewust uw paspoort achterhoudt, opnieuw in weerwil van uw

medewerkingsplicht. Het belang van uw paspoort kan niet genoeg worden benadrukt, aangezien het aan de hand daarvan mogelijk is na te gaan op welke plaatsen u verbleef en wat de aard van uw verblijf daar was. Uit uw aanwezigheid op sociale media bleek inderdaad dat er mogelijks zeer significante elementen uit uw paspoort zouden kunnen blijken. Zo werd nog een ander profiel van u gevonden (zie bijlage 6), met daarop een foto van uzelf in Koeweit in april 2017 (zie bijlage 7). Dan valt het op dat de facebookpagina van uw vrouw stelt dat zij in Koeweit woont (bijlage 8 en vergelijk met bijlage 9 en CGVS p. 4), en niet in Libanon zoals u beweert (zie CGVS, p. 4). Dit wijst in de richting van een duurzaam verblijf in Koeweit. Uw paspoort had dit kunnen uitklaren, maar dat legt u dus niet voor. Aansluitend kan niet worden uitgesloten dat uw paspoort zou aantonen dat u niet naar Europa reisde op de manier die u beschreef. Uw verklaringen over uw reis per vliegtuig van Griekenland naar Duitsland waren immers bevreemdend (zie CGVS, p. 10). U stelt dat u met een groep het vliegtuig nam en dat jullie gebruik maakten van - vermoedelijk valse - Europese identiteitskaarten. Die kaarten zouden lukraak onder jullie zijn verdeeld en u was niet bekend met de naam op de kaart waarmee u bent gereisd. Dit is zeer opmerkelijk want indien het zo zou zijn verlopen zou een zeer eenvoudige identiteitscontrole, wat altijd mogelijk is, jullie dadelijk door de mand hebben doen vallen. Uw beschrijving van deze reis is bijgevolg heel twijfelachtig.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van u beweerde langdurige verblijf in Libanon ondergraven door uw verklaringen. Gezien op basis van het bovenstaande moet worden vastgesteld dat u het CGVS klaarblijkelijk zoekt te misleiden over uw verblijfplaatsen, dient hier zeer kritisch naar gekeken te worden. Op zich is het redelijk aannemelijk dat u op een gegeven moment enige tijd in Libanon verbleef of er regelmatig kwam, want u was bekend met enkele zaken zoals de regeling van de taxi's en een groot Mariabeeld nabij Beiroet (zie CGVS, p. 16, 17). Daartegenover staat echter dat uw kennis opvallend gebrekkig is over enkele specifieke gebeurtenissen. In november 2015 vond een grote bomaanslag plaats in Beiroet (zie bijlage 10), de grootste bomaanslag sinds de Libanese burgeroorlog. Dit gebeurde in de periode dat u in Libanon verbleef. De aanslag werd opgeëist door de soennitische beweging 'Islamitische Staat' en was klaarblijkelijk gericht tegen Libanese sjiïeten aangezien ze plaats vond in de sjiïtische wijk Burj al-Barajna. Hierbij vielen tientallen doden. Gevraagd naar een grote opvallende bomaanslag in Beiroet – en deze aanslag was zeer opvallend zoals aangetoond – begon u echter over manifestaties, dan over een moordpoging op Samir Ja'ja' en over een aanslag in Ashrafiyya (zie CGVS, p. 11). Gevraagd tegen wie die grote aanslag was gericht antwoordde u dat die was gericht tegen Hezbollah en soennieten (zie CGVS, p. 12). In de Libanese context is dat zonder meer een bizarre uitspraak. Het spreekt immers voor zich dat er heel geprononceerde sektarische breuklijnen doorheen de Libanese samenleving lopen en bijgevolg zijn aanslagen of andere gewelddaden in de regel uitgevoerd door actoren van de ene groep tegen de andere groep. Daarom is het heel vreemd dat u zou stellen dat een aanslag zowel soennieten als sjiïeten viseert. Dit suggereert een verbazend beperkte vertrouwdheid met de situatie in Libanon voor iemand die er jarenlang zou hebben verbleven (zie CGVS, p. 4) en het mag in elk geval duidelijk zijn dat u hoegenaamd niet bekend bent met de aanslag in Burj al-Barajna. Dit is haast niet denkbaar indien u werkelijk in die periode in Beiroet zou hebben verbleven.

Aansluitend leek u eveneens hoegenaamd niet vertrouwd met de aanwezigheid van 'Islamitische Staat' in Libanon, wat nochtans een significant gegeven is. De voornaamste plaats in Libanon waar 'Islamitische Staat' territoriale controle uitoefende is de stad 'Arsal en omstreken, nabij de Syrische grens, veroverd in 2014 en pas bevrijd in 2017 (zie bijlage 11). U werd tijdens uw gehoor gevraagd op welke plaats 'Islamitische Staat' in Libanon is geweest, en hierop noemde u verscheidene plaatsen in Syrië en vervolgens Tripoli en Zuid-Libanon, om pas na veel doorvragen uiteindelijk 'Arsal te noemen (zie CGVS, p. 15-16). Het spreekt voor zich dat iemand die jarenlang in Libanon verbleef, onder andere in de periode dat 'Islamitische Staat' 'Arsal bezette, dadelijk aan die stad zou denken wanneer gevraagd waar in Libanon 'Islamitische Staat' controle heeft uitgeoefend. Uit uw verklaringen blijkt echter een zeer oppervlakkige kennis over deze gebeurtenissen en bovendien lijkt het erop dat u niet naar deze gebeurtenissen kijkt als iemand die in die periode in Libanon woonde.

Al het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u niet voldoet aan uw medewerkingsplicht, dat u doelbewust belangrijke elementen achterhoudt, en dat geen geloof kan worden gehecht aan uw langdurige verblijf in Libanon voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op deze punten verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u voor uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u die plaats verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u het voor het CGVS onmogelijk vast stellen ten aanzien van welk land uw nood aan bescherming dient te worden beoordeeld. U maakt bijgevolg niet aannemelijk dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals

bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Volledigheidshalve moet hier worden toegevoegd dat ook uit uw eigen verklaringen een uiterst relatieve nood aan bescherming bleek, gezien u klaarblijkelijk overwoog uw asielaanvraag op te geven om buiten Europa te kunnen reizen en omdat uw aanvraag naar uw mening te veel tijd in beslag nam (zie CGVS, p. 17).

Bijgevolg wordt u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw Syrische herkomst en uw Syrische nationaliteit, uw werk en uw medische toestand en uit de DHL-enveloppe blijkt dat u verwanten heeft in Libanon. Dit zijn allen elementen die het CGVS op zich niet in twijfel trekt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In wat als een enig middel kan worden beschouwd verontschuldigt verzoeker zich voor zijn houding tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 31 januari 2018 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en vraagt hij een laatste kans om zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten en aannemelijk te maken. Verzoeker stelt bereid te zijn om zijn nukkige houding op te geven en zijn medewerking te verlenen. Indien hem hiertoe de mogelijkheid wordt geboden zal hij onder andere aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de toestemming verlenen om de Armeense autoriteiten te vragen of hij de Armeense nationaliteit beschikt, zijn paspoort neerleggen en antwoorden op alle nuttige vragen met betrekking tot zijn eerdere verblijfplaatsen en de aard van zijn verblijf. Verzoeker vraagt daarom zijn dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor aanvullende onderzoeksmaatregelen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hij niet voldoet aan zijn medewerkingsplicht, hij doelbewust belangrijke elementen achterhoudt en geen geloof kan worden gehecht aan zijn langdurige verblijf in Libanon voor zijn komst naar België, zodat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het ongewisse verkeert over waar hij voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij die plaats verlaten heeft, en hij het bijgevolg voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onmogelijk maakt vast te stellen ten aanzien van welk land zijn nood aan bescherming dient te worden beoordeeld. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij pertinent weigert een formulier te ondertekenen waarmee hij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toestemming geeft om de Armeense autoriteiten te vragen of hij de Armeense nationaliteit bezit, wat doet vermoeden dat hij een cruciale band met Armenië zoekt te verbergen, temeer bij een onderzoek naar zijn aanwezigheid op sociale media een profiel van hem werd gevonden waarop foto's staan van hem en zijn echtgenote met de president van Armenië, alsook een foto van verzoeker die zou zijn genomen in de buurt van Yerevan, Armenië, (ii) hij er doelbewust voor kiest zijn paspoort achter te houden, aan de hand waarvan het mogelijk is na te gaan op welke plaatsen hij verbleef en wat de aard van zijn verblijf daar was, en dat bovendien zou kunnen aantonen dat hij niet naar Europa reisde op de manier die hij beschreef en (iii) de geloofwaardigheid van zijn beweerde langdurige verblijf in Libanon wordt ondergraven door de vaststellingen dat (1) hij hoegenaamd niet bekend is met de aanslag in Burj al-Baranja in november 2015, wat haast niet denkbaar is indien hij werkelijk in die periode in Beiroet zou hebben verbleven en (2) hij eveneens niet vertrouwd leek met de aanwezigheid van 'Islamitische Staat' in Libanon, wat nochtans een significant gegeven is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt volledigheidshalve nog op dat uit verzoekers verklaringen een uiterst relatieve nood aan bescherming bleek aangezien hij klaarblijkelijk overwoog zijn asielaanvraag op te geven om buiten

Europa te kunnen reizen en omdat zijn aanvraag naar zijn mening te veel tijd in beslag nam, en wijst er voorts op dat de door hem neergelegde documenten, die zijn Syrische nationaliteit en herkomst, zijn werk, zijn medische toestand en het feit dat hij verwanten heeft in Libanon aantonen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin kunnen omkeren.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft” verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit(en) en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

2.5. *In casu* wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker de Syrische nationaliteit heeft, noch dat hij afkomstig is van Aleppo en daar tot op een gegeven moment heeft gewoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er echter op dat veel Syriërs ook andere nationaliteiten bezitten en zich buiten Syrië vestigen, zeker sinds de huidige oorlog uitbrak, en dat specifiek veel Syrische Armeense christenen zoals verzoeker de Armeense nationaliteit konden bekomen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, laat verzoekers houding, die getuigt van een manifest gebrek aan medewerking, niet toe te beoordelen of hij naast de Syrische

tevens de Armeense nationaliteit bezit, dan wel of hij in Armenië of elders over een duurzaam verblijf beschikt. Bovendien kan geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde langdurige verblijf in Libanon voor zijn komst naar België, noch aan de wijze waarop hij naar Europa zou zijn gereisd. Verzoeker maakt het door zijn houding aldus onmogelijk om een zicht te krijgen op zijn mogelijke nationaliteiten, alsook om zijn recente verblijfplaatsen en de aard van zijn verblijven te beoordelen en bijgevolg om vast te stellen ten aanzien van welke landen de nood aan bescherming dient beoordeeld te worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Integendeel, in het verzoekschrift wordt uitdrukkelijk gesteld *“De nieuwe raadsman van verzoeker heeft verzoeker geconfronteerd met de pertinente bevindingen uit de bestreden beslissing, en heeft hem uitdrukkelijk en nadrukkelijk geadviseerd zijn volledige medewerking te verlenen.”*

Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, komt verzoeker echter geenszins tegemoet aan de plicht tot medewerking die op hem rust zoals bepaald in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat verzoeker hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat hij door zijn houding zelf het onderzoek onmogelijk maakt naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij thans bereid is om zijn volledige medewerking te verlenen aan het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Het staat verzoeker vrij om in dat geval een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Ter terechtzitting was van dergelijke bereidheid tot medewerking overigens geen sprake. Zo is verzoeker zelf niet verschenen om enige toelichting bij zijn verzoek om internationale bescherming te verschaffen en ook zijn advocaat, die verzoeker vertegenwoordigde, kon geen enkele toelichting geven en stelde slechts zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. Bovendien legt verzoeker ook in onderhavige procedure nog steeds zijn paspoort niet voor. De Raad dient dan ook vast te stellen dat verzoeker tot op heden geen blijk geeft van enige medewerking.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor aanvullende onderzoeksmaatregelen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS